

Arrest

nr. 229 877 van 5 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 september 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de impliciete beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot verlenging van de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van ongekende datum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 228 723 van 13 november 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen ter zitting van 5 december 2019 om 10u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor verzoekers en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 januari 2018 dienden verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 januari 2018 werden verzoekers gehoord in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om

te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 21 februari 2018 richtte de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek tot terugname voor verzoekers aan de Spaanse instanties.

Op 1 maart 2018 stemden de Spaanse autoriteiten in met het terugnameverzoek op grond van artikel 18, 1, c van de Dublin III-verordening.

Op 4 mei 2018 richtte de raadsman van verzoekers een schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken met het verzoek om de verzoeken om internationale bescherming in België te behandelen.

Op 8 mei 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer RvV 221 197.

Op 23 mei 2018 richtte de gemachtigde zowel voor verzoeker als voor verzoekster een schrijven aan de Dublin Unit van Spanje waarin wordt meegedeeld dat verzoekers zijn ondergedoken en bijgevolg de termijn voor overdracht moet verlengd worden tot 18 maanden. Er blijkt niet dat de gemachtigde heeft getracht deze impliciete beslissingen tot verlenging van de overdrachtstermijn, die noodzakelijkerwijze aan deze mededelingen aan Spanje voorafgingen, aan verzoekers te betekenen.

Op 3 september 2019 werden de verzoeken om internationale bescherming voor behandeling overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

2. Over het voorwerp van de bestreden beslissingen

Luidens artikel 39/69, § 1, eerste lid, 3° iuncto artikel 39/78, eerste lid van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*de beslissing vermelden waartegen het beroep gericht is*”.

Het voorwerp van het beroep, zoals het in het verzoekschrift wordt omschreven, bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de eventuele vernietiging. Het voorwerp van het beroep moet door de verzoekende partij voldoende duidelijk omschreven worden zodat de gemachtigde en de Raad het kunnen identificeren. Dit sluit niet uit dat de Raad het voorwerp van het beroep mag afleiden uit het geheel van het inleidend verzoekschrift, aan de hand bijvoorbeeld van de nadere uiteenzettingen in het verzoekschrift, van de aangevoerde middelen of van het door de verzoekende partij nagestreefde voordeel. Om uit te maken wat het precieze voorwerp van het beroep is, dient de Raad dus eerst rekening te houden met de omschrijving ervan in het verzoekschrift. In geval van onduidelijkheid dient de Raad het verzoekschrift te interpreteren. Hierbij kan hij onder meer nagaan welk doel de verzoekende partij met zijn beroep nastreeft (RvS 13 januari 2014, nr. 226.019; RvS 25 oktober 2016, nr. 236.228).

In het verzoekschrift geven verzoekers aan dat zij een beroep instellen tegen “de impliciete beslissingen van de gemachtigde tot verlenging van de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”. Zij verwijzen hierbij naar een schrijven van de raadsman aan de gemachtigde waarin deze heeft gewezen op het bepaalde in artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III-verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014, waaruit blijkt dat de lidstaat die de terugname of overname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat in principe beschikt over een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het terugname- of overnameverzoek voor de effectieve overdracht. Bij wege van uitzondering kan de termijn worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt. Verzoekers stellen dat het vervallen van de verantwoordelijkheid na het verstrijken van de termijn van rechtswege gebeurt, tenzij deze termijn werd verlengd naar achttien maanden, en dan moet hieraan een beslissing ten grondslag liggen.

In de nota met opmerkingen heeft verweerder het voorwerp van het beroep omschreven als de beslissing van 23 mei 2018 waarbij de overdrachtstermijn, op grond van artikel 29 (2) van de Dublin III-verordening verlengd wordt naar achttien maanden.

In het administratief dossier zit inderdaad het volgende schrijven van de gemachtigde van 23 mei 2018 voor verzoekster en de minderjarige kinderen:

“Transfer in accordance with Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council of 26 June 2013”

Surname, forename: A.F.

Date and place of birth: [...] 1989 T..

Nationality: van Palestijnse oorsprong (niet-erkend)

Includes her minor child/children: J.A. was born on [...]2012; A.E.Z. was born on [...]2013

Dear Colleague,

Following your acceptance to take back of the above – named person I have to inform you that his transfer has to be postponed. According to our information, she has absconded. Please extend the time limit to 18 months, according to art. 29.2 of the Regulation.”

Het dossier bevat eveneens hetzelfde schrijven voor verzoeker.

Gelet op de relevante bepalingen van de Dublin III-verordening en zijn uitvoeringsverordening, kunnen deze mededelingen van 23 mei 2018 aan de Spaanse autoriteiten echter niet de bestreden beslissingen uitmaken.

Artikel 29 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid.

De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

*2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.
(...)”*

Artikel 1, 5e van de Uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Uitvoeringsverordening 118/2014), bepaalt als volgt:

“Artikel 9, lid 2, wordt vervangen door: “De lidstaat die om een van de in artikel 29, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek tot overname of tot terugname

van de betrokken persoon of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit opschortende werking heeft, stelt de verantwoordelijke staat daarvan vóór het verstrijken van deze termijn in kennis. Indien hij dat niet doet, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de andere uit Verordening (EU) nr. 604/2013 voortvloeiende verplichtingen overeenkomstig artikel 29, lid 2, van die verordening bij de verzoekende lidstaat.”

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III-verordening en nieuw artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening blijkt dat de lidstaat die de overname of terugname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overname- of terugnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing over dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III-verordening). Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening). De verzoekende lidstaat moet de verantwoordelijke lidstaat binnen de termijn van zes maanden in kennis stellen van de in artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening vermelde reden waarom de overdracht niet kan worden uitgevoerd binnen de zes maanden (nieuw artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening). Wanneer de overdracht niet heeft plaats gevonden binnen de normale termijn van zes maanden, of binnen de verlengde termijn van achttien maanden, gaat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming over op de verzoekende lidstaat (artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening).

Hieruit blijkt dat het de verzoekende lidstaat is die beslist dat de normale termijn van overdracht van zes maanden moet worden verlengd tot achttien maanden wegens het onderduiken van de betrokken verzoeker. Deze grond voor de verlenging van de termijn voor overdracht naar achttien maanden moet dan, binnen de normale termijn van zes maanden, aan de verantwoordelijke lidstaat ter kennis worden gebracht.

Toegepast op het voorliggende geval, betekent dit dat de kennisgeving aan de Spaanse Dublin Unit van het feit dat de overdracht moet worden uitgesteld omdat verzoekers zijn ondergedoken zodat met toepassing van artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening de termijn kan worden verlengd naar achttien maanden, enkel de loutere mededeling vormt die is voorgeschreven door het nieuw artikel 9, eerste en tweede lid van de Uitvoeringsverordening.

Aan deze mededeling liggen echter wel noodzakelijkerwijze de beslissingen ten grondslag om toepassing te maken van de in artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening voorziene uitzondering om de normale termijn van overdracht van zes maanden te verlengen tot achttien maanden wegens het onderduiken van verzoekers.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en het doel dat verzoekers met hun beroep nastreven, blijkt dan ook dat niet de brieven of mededelingen van 23 mei 2018 gericht aan de Spaanse Dublin Unit de bestreden beslissingen vormen, maar wel de daaraan noodzakelijk ten grondslag liggende, ongeschreven en impliciete beslissing om de uitvoeringstermijn van het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) met toepassing van artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening, te verlengen tot achttien maanden wegens het voorgehouden onderduiken van de verzoekers.

Ook tegen een ongeschreven of impliciete beslissing, die duidelijk blijkt uit de voorliggende feitelijke gegevens, kan bij de Raad een beroep worden ingesteld (cf. RvS 14 maart 2016, nr. 234.120; RvS 23 december 2010, nr. 210.103; RvS 12 januari 2009, nr. 189.379).

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad herhaalt zoals supra gesteld dat de Spaanse instanties op 1 maart 2018 instemden met de terugname van verzoekers.

In casu dient derhalve rekening gehouden te worden met de bepalingen van artikel 29 van de Dublin III-verordening, zoals hoger geciteerd.

Uit deze bepaling in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III-verordening blijkt dat de termijn van zes maanden in principe was verstreken op 2 september 2018 en dat de maximale termijn van achttien

maanden in principe was verstreken op 2 september 2019. Minstens is het onmiskenbaar dat de termijn van overdracht van achttien maanden zoals deze in beginsel geldt voor het geval verzoekers zouden ondergedoken zijn, thans is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Nu de termijn van achttien maanden voor overdracht is verstreken, is België in principe van rechtswege verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekers (HvJ 25 oktober 2017, Shiri, C 201/16, §§ 30 en 34; HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Duitsland, C-163/17, § 52) en stelt zich de vraag naar het actueel belang dat verzoekers hebben bij hun beroep. De discussie of de verlenging van de termijn van zes naar achttien maanden op rechtmatige wijze is gebeurd, lijkt thans niet langer van belang nu eveneens de termijn van achttien maanden is verstreken.

Deze vaststelling en de vraag naar het belang maakten het voorwerp uit van een tegensprekelijk debat op 5 december 2019. De raadvrouw van verzoekers gedroeg zich naar de wijsheid. Hiermee toonde zij het actueel belang niet aan. Verweerder was het ter zitting over eens dat er geen actueel belang meer is bij het beroep. De mogelijkheid bestaat niet langer uitvoering te geven aan de overdrachtsbesluiten en de partijen bevestigden ter zitting dat de beschermingsverzoeken zijn overgemaakt aan het CGVS ter behandeling door België.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES